

MOORD
OP ROUTE N145

MOORD
OP ROUTE N145

MAURITS DE RIJCKE

Eerste druk

Schrijver: Maurits de Rijcke
Coverontwerp: Sam Deckers

Uitgeverij Storyland
Nijverheidsstraat 70
2160, Wommelgem
België

Exemplaren te bestellen via
www.storyland.be of via de boekhandels

ISBN: 9789463988841
© 2020 Maurits de Rijcke

Het verhaal en de personages zijn fictief. De plaatsbeschrijvingen zijn niet allemaal verzonnen.

Hoofdstuk 1

September 1982

Er hangt een dikke zwarte regenwolk boven de stad Merced in California, die volop bezig is haar inhoud met veel gebliksem en gedonder uit te gieten op de parking van de universiteit. De regen valt met bakken uit de hemel.

In een Mercedes zitten twee vrouwen geduldig te wachten tot de bui over is. Tussen het gedonder door zegt Sofie.

‘Zie je wel, dat is een slecht voorteken.’

‘Je komt er niet onderuit meisje, vandaag gaan we je inschrijven. Je bent nu al twintig jaar en hebt nog niets bereikt, enkel uitgaan en feesten het is nu wel geweest.’ zegt Barbara, haar moeder.

Sofie wil niet gaan studeren, in haar vorige school heeft ze al tweemaal moeten dubbelen. Niet dat ze dom is, maar waarom? Ze is de enige dochter van een rijke industrieel. Later erft ze toch alles. In de firma gaan werken, daar heeft ze geen zin in. Waarom zou ze zich dan inspannen om te studeren? Ze weet goed dat ze haar moeders wil moet volgen, anders trekt die haar maandelijks dotatie in.

Haar moeder staat erop dat ze gaat studeren, zelf heeft ze de kans nooit gehad om verder te studeren, omdat ze op jonge leeftijd getrouwd is met Charles, de zoon van een welgestelde familie.

Zij was van eenvoudige afkomst. Door de jaren heen heeft ze zich moeten aanpassen, meestal door het toedoen van de conservatieve ouders van Charles. In dit milieu past het niet dat vrouwen van een industrieel werken. Daardoor zit ze nog steeds in een vriendenkring van enkele dames die gehuwd zijn met rijke mannen.

Ze vindt dat die dames over het algemeen veel kapses hebben. Daarom wil ze nu ook eens kunnen uitpakken met: “Mijn dochter studeert aan de universiteit.”

Charles Parker, de vader van Sofie, heeft op jonge leeftijd, de kousenfabriek van zijn vader, opnieuw leven in geblazen. Hij heeft juist voor de Tweede Wereldoorlog een contract afgesloten als exclusieve leverancier aan het Amerikaanse leger voor de productie van kousen. Maar het meeste geld heeft hij verdiend met nylonkousen.

Het was een rage in die tijd. Later heeft hij zich toegelegd op panty's. Met de opkomst van de minirok in 1967 was de panty een groot succes.

Charles is al enkele jaren geleden overleden, omdat zijn hart het begaf. De dokter had hem meermaals gewaarschuwd om het rustiger aan te doen, maar hij kon het niet laten.

Een workaholic in toom houden is niet zo eenvoudig. Sofie heeft haar vader nooit echt goed gekend, hij was meestal in zijn firma of op zakenreis.

Het was dan ook niet gemakkelijk voor Barbara haar dochter in het gareel te houden.

In dat opzicht leek Sofie wel op haar vader, hij was een werkbeest en zij een feestbeest.

Barbara wil daar nu verandering in brengen door haar in een andere omgeving te plaatsen, weg van al haar vrienden met de hoop dat ze zich herpakt.

Nadat de dames nog wat heen en weer getetterd hebben is het gestopt met regenen.

Bij het uitstappen, zonder goed op te letten, stapt Sofie in een grote plas water naast de wagen. Ze zakt er zelfs zo diep in dat haar schoen blijft steken in de modder.

Ze begint te vloeken, springt over de plas en gaat op een bankje zitten. 'Moet je nu eens zien, mijn schoen weg en mijn kousen helemaal nat!' roept ze naar haar moeder.

Ze neemt haar andere schoen en gooit die in de struiken, trekt haar kousenbroek uit en duwt die in een vuilbak die naast de bank staat.

'Dan ga ik maar op mijn blote voeten!' schreeuwt ze heel luid.

Barbara laat haar maar tekeergaan, het geeft geen zin. Ze beweert dat ze op haar twintigste nog steeds aan het puberen is. Het is meer rebelleren tegen alles en nog wat. Sofie haar vrienden zijn geen steek beter.

Tegen een muur in de inkomhal hangen een aantal borden waarop staat welke lessen de studenten kunnen volgen. Barbara is in alle richtingen aan het zoeken, tot ze zegt: 'Psychologie, dat is iets voor jou.'

'Nee, dat is voor kwieten.' antwoordt Sofie.

'Wat voor een woord is dat nu weer?'

‘Wel mama, kwieten dat zijn personen die andermans problemen willen oplossen, maar gewoonlijk zelf meer problemen hebben dan hun patiënten. En zich daarvoor dik laten betalen. In mijn vriendenkring noemen we dat kwieten.’

‘Ik had het kunnen denken! Jouw vrienden dat zijn allemaal kinderen van rijkelui die met hun wagen in de stad rondrijden, feestvieren, drank en drugs gebruiken.’

‘Maar mama, daar ben ik toch ook bij.’

‘Dat weet ik en dat moet nu eens en voor altijd voorbij zijn. Zeg nu eens, wat wil je gaan studeren?’

‘Ik weet het, environmental control systems!’

‘Waarom ga je dat doen?’

‘Omdat ik daar interesse in heb. Dat gaat over de natuur, het milieu, de luchtvervuiling, waterwegen enzovoort.’

‘Maar Sofie, dat is niets voor jou. Je laat alles rondslingeren. Sorteren daar heb je nog nooit van gehoord. Je rookt als een turk en je rijdt rond met jouw auto zonder doel.’

‘Kom, we gaan eens kijken wat de mogelijkheden zijn om je in te schrijven.’

In de inkomhal op een grote pancarte staat geschreven: “Hier nieuwe inschrijvingen”.

Achter een lange tafel zitten enkele personen naast elkaar.

Een graadmagere vrouw met een grote bril op haar kleine scherpe neus, doet teken dat ze mogen komen. Ze is net klaar met een vorige inschrijving.

Wanneer ze opkijkt, ziet ze een meisje op blote voeten dat achter haar moeder komt aangestrompeld. Ze fronst haar wenkbrauwen en denkt bij zichzelf:

‘Wat komen die hier doen?’

Een mooie, goed verzorgde vrouw, heel klassiek gekleed van de duurste merken komt binnen in de universiteit. Daarachter loopt een meisje op blote voeten. Haar hoogblond, meer rossig krullend haar dat nog nat is van de regen, hangt tot op haar schouders.

Ze heeft een droevige blik in haar blauwe ogen. “Ik moet meekomen.”

Ze komen beiden naar haar tafel en gaan zitten.

De vrouw vraagt het diploma en de uitslagen van het laatste jaar op.

Barbara haalt de gevraagde papieren uit haar tas en geeft die aan de vrouw.

Deze bekijkt de uitslagen en zegt: 'Mevrouw, uw dochter haar resultaten zijn zeer laag en ik denk niet dat ze hier op haar plaats zit. Er is wel geen ingangsexamen, maar met deze resultaten heeft het weinig zin.'

'Schrijf ze maar in voor environmental control system, ze zal haar best doen.' zegt Barbara.

'Excuseer mevrouw, vooraleer ik ze inschrijf moet ik de rector raadplegen.'

'Ik zal die wel eens spreken!' 'Waar is hij?' vraagt Barbara.

'Hij is in zijn bureau hiernaast, ik zal hem vragen om tot hier te komen.'

'Niet nodig, ik ga wel tot bij hem.'

Voor de vrouw kan ingrijpen, is ze al binnengestapt zonder kloppen. De rector veert recht en vraagt: 'Wat kan ik voor u doen?'

Na een kwartiertje komt ze buiten.

Ze gaat naar de vrouw en zegt: 'Inschrijven.'

Die weet niet goed wat ze moet doen en gaat zelf naar het bureau van de rector. Daar is ze maar eventjes binnen, maar komt al snel terug en zonder verdere vragen te stellen schrijft ze Sofie in.

Wanneer ze terug buiten komen, vraagt Sofie:

'Hoe heb je dat klaargekregen?'

'Geld meisje, met geld kan je bijna alles. Ik heb hem een check van tienduizend dollar uitgeschreven voor de faculteit environmental systems voor research en hij ging meteen akkoord. Dat wil niet zeggen dat je gaat slagen, maar je mag de lessen volgen.'

Barbara is in haar nopjes, de eerste stap is gezet. Ze stelt voor om een studio te huren in de stad, maar eerst wil ze een paar schoenen kopen voor Sofie. Die is aanstonds akkoord, maar zegt: 'En een onderbroek.'

'Waarom een onderbroek? Je hebt toch niet in je broek geplast.'

'Maar nee mama, ik heb ze samen met mijn kousenbroek in die vuilbak gegooid op de parking.'

'Dan loop je hier al de hele tijd zonder slipje.'

'Ja, en dat is nog aangenaam ook, zeker wanneer de wind onder mijn rokje blaast.

Het kriebelt zo heerlijk, ik ga dat meer doen.'

'Sofie! Het is nu goed geweest.'

‘Mama, je hebt het niet goed begrepen. Je moet het ook eens proberen, dan zal je misschien terug het gevoel hebben dat er nog ergens leven is en wat vrolijker overkomen.’

‘Sofie, hou je mond!’

Barbara laat uitschijnen dat ze nog van de oude stempel is. Ze heeft een zeer gedistingeerd voorkomen. Ze is altijd klassiek gekleed, meestal in een mantelpakje met een witte chemisier.

Dat was haar status als vrouw van een fabriekseigenaar, maar in wezen is ze wel anders.

Sofie blijft maar doorratelen.

‘Er is nog een voordeel mama. Als je naar het toilet moet, dan hoeft je je slipje niet uit te trekken.’

‘Stop met je gezever, we gaan naar het winkelcentrum en dan naar een makelaar.’

Sofie heeft nieuwe schoenen en drie knalrode onderbroeken gekocht.

‘Zou je nu eens een onderbroek willen aantrekken? Hier is een toilet!’

‘Nee, ik heb het niet koud en er staat een aangenaam windje. Ik voel me goed mama.’

Vlakbij het winkelcentrum is een groot makelaarskantoor.

‘Kom Sofie, hier gaan we eens kijken.’

Bij het binnenkomen vraagt een secretaresse hoe ze de dames kan helpen.

‘Het is voor een studentenstudio.’

‘Dat is voor mijnheer Gofry.’

Ze verwittigt hem langs de intercom.

Een man van in de vijftig jaar, komt hun ophalen. Hij heeft een verzorgd uiterlijk en is gekleed in een maatpak. Hij heeft een kortgeknipt snorretje en wat grijze haren. Ze volgen hem naar zijn bureau.

Sofie zegt stilletjes: ‘Mama, dat is nog iets voor jou.’

Barbara kijkt haar aan, maar antwoordt niet.

Op een plan laat de makelaar hun een aantal splinternieuwe studio’s zien. Ze zijn opgesteld in een U-vorm met in het midden een zwembad. Op het gelijkvloers zijn het allemaal kleine studio’s die zeer geschikt zijn voor studenten. Op de bovenverdieping zijn ze groter en hebben ze een extra slaapkamer.

‘Wat denken jullie ervan dames?’ vraagt de makelaar.

‘Die wil ik wel eens gaan bekijken. Wat vind jij ervan Sofie?’

'Dat ziet er niet slecht uit. Is het ver van de unief?'

'Nee, het is vlakbij. We hebben veel klanten van de unief. Ik haal mijn auto, dan kunnen we ze eens gaan bezichtigen.' zegt de makelaar.

'Nee, ik rijd wel.' antwoordt Barbara.

Ter plaatse gaan ze enkele studio's bekijken.

'Ik wil die boven op de hoek, met een extra slaapkamer als die nog vrij is?'

'Ja, die is nog vrij en ze is mooi gelegen. Vanop het terras heb je een mooi zicht op de stad. De huurprijs is wel hoger dan de huurprijs van de kamers beneden.' zegt de makelaar.

'Ik wil ze kopen.'

'Dat is zeer verstandig mevrouw. Dit is een goede investering. Wanneer uw dochter afgestudeerd is, kan je ze met winst verkopen.' antwoordt de makelaar.

'Schrijf maar een overeenkomst op naam van mijn dochter.

'Mama, op mijn naam? Hoe ga ik dat betalen?'

'Dat is een cadeau, later is toch alles voor jou.'

Barbara geeft een kaartje met haar persoonlijke gegevens aan de makelaar en zegt:

'Geef mij een seintje wanneer de akte verleden wordt.'

De makelaar bekijkt het kaartje.

'Mevrouw Parker! Bent u de weduwe van Charles Parker van de kousenfabriek in Fresno?'

'Ja, dat ben ik. Hoe kent u mijn man?'

'Hij was vroeger één van mijn klanten.'

'Hier in Merced?' vraagt Barbara verwonderd.

'Nee mevrouw, ik had vroeger samen met mijn vrouw in Fresno een makelaarskantoor.

Mijn vrouw is overleden. Ik had geen zin meer om zonder haar nog verder te werken. Ik heb dan maar alles verkocht. Na een aantal jaren verveelde ik mij en ben ik hier parttime komen werken.'

'Dat is wel toeval.' zegt Barbara.

'Dan kunnen we best de akte laten beschrijven door notaris Brown, de notaris van uw zaak?'

Ik kom wel naar Fresno.'

'Voor mij is dat goed, maar notaris Brown is overleden. Notaris Pacini heeft het notariaat overgenomen.'

'Ik zal u verwittigen mevrouw.'

‘Ola la, hij komt al tot bij jou in Fresno.’ fluistert Sofie in Barbara haar oor.

‘Kom, we rijden naar huis.’ zegt Barbara heel kort.

Wanneer ze thuiskomen heeft Maria, hun meid, een boodschap voor Barbara.

‘De CEO van de fabriek heeft getelefoneerd. Hij vroeg om morgen te vergaderen hier bij u thuis om tien uur. Als het u niet past, hem te verwittigen om een andere dag af te spreken.’

Barbara is nog altijd de eigenaar, maar ze laat alles over aan een beheerraad.

Edward, de CEO, is goed op tijd. Hij heeft de financieel directeur, genaamd Tom meegebracht.

‘Wat is er zo dringend?’ vraagt Barbara.

Edward heeft na het overlijden van Charles, de man van Barbara, de leiding van de firma overgenomen. Hij is een man van een stuk in de vijftig en is al vele jaren een vriend des huizes. Samen met Charles heeft hij de firma groot gemaakt.

Edward begint heel rustig te vertellen dat het niet meer zo goed gaat met de firma.

‘De laatste paar jaren werken ze met verlies. Er is te veel concurrentie vanuit het buitenland. Er zijn wel een aantal oplossingen.

De fabriek herstructureren. Dat wil zeggen dat we nieuwe machines moeten aankopen en een groot aantal personeelsleden laten afvloeien. Maar dan moeten er investeerders aangetrokken worden om dit te financieren. Er is nog een andere mogelijkheid, de firma verkopen.’

Barbara zucht even en zegt:

‘Verkopen! Wat denk jij daarvan Edward, ik vertrouw volledig op jouw advies.’

‘Wel Barbara, ik zou je aanraden alles te verkopen. We hebben een zeer goed bod gekregen van een multinational. Je hebt geen opvolger en met deze verkoop kunnen jij en je dochter nog honderd jaar rijkelijk leven.’

Barbara begint te lachen.

‘Dat heb je me goed aangebracht, maar vertel me nu eens, waar zit het addertje onder het gras?’

Edward lacht.

‘Het is maar een klein addertje.’

‘Ze willen jouw woonst erbij omdat ze dicht bij de fabriek ligt. Maar ze stellen daar tegenover een riante villa in Carmel die vlak aan de zee ligt.’

‘Aan zee! Dat zie ik wel zitten. Eigenlijk heb je gelijk Edward, ik ga verkopen. Maak maar een voorstel op en probeer er zo veel mogelijk uit te krijgen. Vraag ook het adres van die villa, dan kan ik die ondertussen eens gaan bekijken of dat die mij wel aanstaat. Wat gaat er met jullie gebeuren?’

‘Ik ga met pensioen en Tom behoudt zijn job.’

‘Dat hebben jullie al geregeld?’

‘Ja, dat staat zo in de voorlopige overeenkomst. Ook het grootste deel van het personeel blijft.’

Wanneer de twee mannen afscheid willen nemen, vraagt Barbara aan Edward om hem nog even alleen te spreken.

‘Ik wist dat mijn man af en toe een slippertje maakte, dat weet jij ook Edward. Wat ik mij altijd heb afgevraagd of hij een vaste maîtresse had?’

Edward slikt even en loopt een beetje rood aan.

‘Een vaste! Niet dat ik weet, hij was altijd aan het werk of op zakenreis.’

Barbara kijkt recht in zijn ogen en zegt:

‘Dat weten we beiden Edward op zijn zakenreizen nam hij soms een nepsecretaresse mee. Jij nam hier toen alles over.’

Ze draait zich om, staart enkele ogenblikken diep in de verte. Ze gelooft hem niet. Edward is niet enkel zijn medewerker geweest, maar hij was ook een goede vriend.

Hij blijft stokstijf staan en vraagt:

‘Kan ik nog iets voor je doen Barbara?’

‘Voorlopig niet Edward, zie maar dat je het onderste uit de kan haalt voor de verkoop, tot later.’

Edward stapt in de wagen. Terwijl hij gaat zitten blaast hij zijn opgehouden lucht uit zijn longen. En zegt:

‘Ze vroeg mij of dat Charles een vaste maîtresse had.’

‘En wat heb je gezegd?’ vraagt Tom.

‘Ik heb nee gezegd en niet gelogen! Hij had wel veel verschillende vriendinnen, een vaste verhouding dat weet ik niet.’

Tom weet niet wat antwoorden, hij heeft Charles nooit gekend.

Opeens zegt Louis, hij was de privéchauffeur van Charles.

‘Aan mij heeft ze dat ook gevraagd, maar ik heb ook niets gezegd.’

‘Deze keer geloof ik jou Louis, maar jij wordt altijd maar zwarter en zwarter van het liegen, rij nu maar naar de fabriek.’

Het is al bijna middag wanneer Sofie wakker wordt. Ze opent met veel moeite haar ogen en ziet haar moeder op de kant van haar bed zitten.

‘Goeiemorgen Sofie, ik heb nieuws.’

‘Zeg het maar vlug mama, het is al laat en ik heb een afspraak met mijn vrienden.’

‘Ik ga alles verkopen en ga in Monterey wonen aan zee in Carmel.’

Sofie gaat rechtop zitten in haar bed, wrijft eens in haar ogen.

‘Voor mij goed, maar waar ga ik dan wonen? En Maria onze meid? Vergeet niet ze is al bijna heel haar leven bij ons en ze heeft geen familie.’

‘Maria neem ik mee en jij hebt een woonst in Merced. Tijdens de vakantie en de weekends kom je maar naar Carmel. Het is niet veel verder dan Fresno. Binnenkort ga ik het huis in Carmel gaan bekijken. Ga je mee?’

‘Zeker ga ik mee, alleen al om te zien dat het geen antieke broel is zoals hier.’

‘Nee meisje, ze hebben mij beloofd dat het splinternieuw is.’

‘We zullen zien! Maar nu moet ik me klaarmaken, mijn vrienden wachten, tot vanavond.’

Sofie ziet er helemaal anders uit als bij de inschrijving in de unief. Een marineblauw minirokje, met daar onder een panty waar kleine ruitjes in zijn geweven. Daarop een groene sweater met een geborduurde tekst in het knalgeel: ‘love’. Haar te hoge hakken hebben bijna dezelfde gele kleur als de tekst op haar sweater.

Na wat rondrijden in de stad heeft Sofie een parking gevonden. Met haar grote wagen, een Chevrolet Cabriolet is het niet gemakkelijk een gepaste plaats te vinden, dicht bij haar stamcafé “Chez Roos”.

De uitbaadster is een oude prostituee. In het milieu noemen ze haar Roosie. Ze heeft haar geld goed belegd en een bar gekocht voor haar oude dag. De meeste van haar klanten komen uit het milieu. Ook veel jonge prostituees, die hun ervaringen en noden komen vertellen. Waar kunnen ze beter terecht als bij Roosie?

Sofie haar vrienden zitten op haar te wachten aan een klein rond tafeltje.

‘Hallo allemaal! Wat is er met Mimi gebeurd? Ze zit bijna onder de tafel?’ vraagt Sofie.

'Ze is zat!' zegt Bo.

Mimi heeft te veel bier gedronken en is amper zestien jaar. Ze moest nu op school zijn.

Het is verboden alcohol te schenken aan personen onder de eenentwintig jaar. Maar Roosie kijkt niet zo nauw, bij haar kan alles, als je maar betaalt. "Niets voor niets!" is haar leuze.

Mimi hangt zo slap als een vod op haar stoel en zegt:

'Ik wil niet meer naar school ik word gepest! En ik heb vandaag wat te vieren! Deze morgen ben ik wakker geworden met mijn maandstonden. Ik was al veertien dagen overtijd. Dat rotjong gebruikte geen condoom. Ik heb hem gisteren een blauw oog geslagen en dat heeft geholpen.'

'Je gelooft dat toch zelf niet!' zegt Bo.

Bo is een stoer figuur ze is zeker één meter negentig en zit goed in het vlees, haar forsgebouwde borsten zijn zo groot als meloenen. Ze denkt aan niets anders dan aan seks. Wanneer ze een paar dagen geen seks heeft gehad is ze slecht geluimd.

Tim, de stilste van het groepje. Had vorige maand, voor Bo haar verjaardag een pakje laten bezorgen, met twee dildo's, een witte en een zwarte. Hij durfde het zelf niet afgegeven met een nota er bij "dan kan je eens afwisselen."

Bo was niet ontevreden. Ze bedankte Tim en zei: "Die witte is voor de pare en de zwarte voor de onpare dagen."

Tim zijn vader is een handelaar in tweedehandswagens. Die heeft verkooppunten over de hele stad verspreid. Tim werkt als verkoper bij zijn vader, wel niet alle dagen, enkel wanneer hij zin heeft.

Hij weet alles van auto's. Verkopen kan hij als de beste, maar hij rijdt liever rondjes in de stad met zijn oldtimer.

'Waar is Johnny?' vraagt Sofie.

Johnny is een kleine dealer. Hij is verslaafd geraakt aan harddrugs. Hij komt regelmatig naar Roosies bar om wat softdrugs te verkopen.

'We hebben hem nog niet gezien. Dat hij maar vlug komt, mijn stuff is op. Ik zal het eens vragen aan Roosie.' antwoordt Bo.

Ze gaat aan de hoek van de lange toog staan en wuift naar Roosie. Die komt tot bij haar. Bo vraagt heel stilletjes:

'Wanneer heb jij Johnny nog gezien?'

'Dat is al een aantal dagen geleden. Ik denk dat Johnny op de vlucht is. Er zij hier eergisteren twee mannen naar hem komen vragen, ik ken ze niet, ze zijn niet van hier.'

Bo gaat terug naar haar vrienden om het nieuws te vertellen, maar Roosie roept haar terug.

‘Er is telefoon voor jou.’

‘Hallo, met wie?’

‘Met Johnny! Ik zit in penarie, ik word gezocht door mijn leverancier, je moet mij helpen vluchten. Ik ben ondergedoken in een motel langs de N145. Ik ben hier al liftend geraakt. Mijn wagen staat in de stad, ze houden die waarschijnlijk in het oog. Ik wil naar Reno, daar heb ik vrienden die me zullen beschermen. Kan je me ophalen en wegbrengen?’

‘Maar Johnny, wat heb je dan uitgespookt?’

‘Dat vertel ik jou later, hier kan ik niet blijven. Kan er iemand komen?’

‘Ik wil wel komen, maar niet alleen, enkel wanneer iemand van ons groepje met mij meegaat. Blijf aan de lijn, ik ga het vragen.’

Ze gaat vlug vertellen wat er aan de hand is. Sofie wil rijden. Bo gaat terug naar de telefoon. ‘Geef mij het adres we komen jou ophalen.’

De twee meisjes rijden de stad uit met de wagen van Sofie, richting noord naar de N99.

‘Kijk eens op de landkaart welke afslag we moeten nemen?’ vaagt Sofie.

‘Voor het centrum van Madera stad moet je de N99 verlaten en de N145 oost nemen, dan is het ongeveer nog 15 mijl tot het motel “Pine Top.” Het motel ligt rechts van de baan.’

Na ongeveer een klein uur, rijden ze de parking van het motel binnen. Ze parkeren tussen enkele wagens die goed zijn voor de sloop.

‘Wat is dat hier een vervallen nest. Welke kamer is het?’ vraagt Sofie.

‘Nummer vier, daar recht voor ons.’

Bo klopt op de deur en roept.

‘Wij zijn het! Doe open, Johnny!’

‘Kom maar binnen, de deur is los!’

Sofie gaat als eerste binnen en laat een schreeuw. Voor haar zit Johnny op een stoel vastgebonden. Bo wordt naar binnen getrokken door een man die groter is dan haar. De meisjes blijven stokstijf staan van de schrik.

‘Ga op het bed zitten!’ zegt een persoon die in een donkere hoek van de kamer staat.

De meisjes gaan vlug dicht bij elkaar op het bed zitten. De man komt schoorvoetend uit het donker naar hen toe. Wanneer hij in het licht

komt, richt hij zijn wapen recht naar hen. Ze laten beiden een kreet nemen elkaar vast en beginnen te bibberen van de angst.

‘Stilzitten en zwijgen!’

Het is een klein mager mannetje, gekleed in een donkerblauw pak met dunne vale witte strepen, het is zeker wel twee maten te groot. Op zijn hoofd staat een donker grijze hoed van in de jaren dertig. Onder die hoed schuilt een aangezicht dat boekdelen spreekt. Een gerimpelde grauwe huid, een haviksneus en uitpuilende bruine ogen met een blik: “Ik draai er mijn hand niet voor om, jullie een kopje kleiner te maken.”

Het is een echt Italiaans gangstertype.

Hij neemt uit zijn linker vestzak een buisje van een twintig centimeter lang, vijst het op de loop van zijn wapen en zegt met een hese stem:

‘Dit is een geluidsdemper, wanneer je niet doet wat ik vraag, schiet ik een kogel door jullie hoofd en dat hoort niemand.’

De meisjes kruipen nog dichter bij elkaar en Sofie zegt:

‘We zullen doen wat je vraagt!’

‘Dat is verstandig! Geef me de telefoonnummers van jullie ouders, dan kan ik ze inlichten dat jullie ontvoerd zijn. Ik ga aan elk 20.000\$ losgeld vragen.’

‘Dat gaat niet, mijn ouders zijn op vakantie!’ schreeuwt Bo.

‘Geen probleem.’

Hij kijkt naar Sofie.

‘Dan betalen de jouwe het volledige bedrag.’

‘Dat is niet eerlijk!’ roept Johnny.

‘Ik had maar 5000\$ schuld.’

‘Jij moet zwijgen! Boris, plak een stuk tape op zijn grote mond.’

‘Ja baas, maar ik heb geen tape.’ antwoordt de grote kolos die nog steeds aan de deur staat.

‘Ga dan verdomme een rol halen in de wagen en breng een touw mee dan kan je de meisjes vastbinden terwijl ik ga telefoneren in de telefooncel hier verder langs de baan!’

‘Ja, baas ik ben zo terug.’

Even later komt hij binnen met een rolletje tape in zijn hand, zonder touw en zegt zoals een kleine jongen die zijn huiswerk niet heeft gemaakt:

‘Baas Pauli, ik heb geen touw...’

‘t Is al goed, ik ga telefoneren, hou de meiden goed in het oog.’

Het is Maria, die de telefoon opneemt. Ze weet niet wat antwoorden en roept de moeder van Sofie. Wanneer Barbara verneemt dat Sofie en Bo ontvoerd zijn, is ze eventjes het noorden kwijt. Maar ze herpakt zich en vraagt om Sofie te spreken. De man aan de andere kant zegt dat ze moet zwijgen. En enkel luisteren, wat haar te doen staat om ze vrij te krijgen.

“Ga naar de bank haal 40.000\$ af in coupures van 10\$. Geen politie, morgen om tien uur krijgt u de volgende opdracht.” De hoorn wordt opgehangen.

In het motel zitten de meisjes op het bed braafjes naast elkaar tot Sofie zegt:

‘Ik moet naar het toilet.’

‘Nee, je moet wachten tot de baas terug is.’ zegt Boris.

‘Ik kan niet meer wachten, dan plas ik maar op het bed.’

‘Nee, nee niet doen.’

Hij gaat naar de deur van de badkamer en opent die voor haar. En zegt met hoge stem:

‘Niet te lang, hé meisje.’

Sofie antwoordt niet, maar bij het binnengaan, neemt ze de sleutel van de badkamerdeur. Eens binnen begint ze luid te schreeuwen.

‘Er zit een slang in het toilet!’

‘Ga uit de weg, ik pak die wel.’

Boris stapt de badkamer binnen. Sofie trekt de deur achter hem dicht en sluit ze af.

‘Kom Bo we zijn hier weg.’

‘Wat doen we met Johnny?’ vraagt Bo.

‘Laat die maar zitten, hij heeft ons al genoeg in de problemen gebracht.’

Wanneer ze de buitendeur openen staat Pauli voor hen.

‘Gaan jullie wandelen schatjes?’

Ze gaan achteruit en terug op het bed zitten, zonder een woord te zeggen. Boris is aan het bonken op de badkamerdeur. Pauli opent de deur.

‘Je hebt je laten vangen door twee grieten. Ik wist dat je lomp was, maar zo dom dat had ik niet verwacht! Jouw hersens zitten niet in jouw hoofd maar wel in je spierbundels. Dat komt door al die drankjes en de amfetaminen die je slikt. Luister nu goed, wij blijven hier overnachten. Jij gaat met Johnny hiernaast naar je kamer. Laat hem vastgebonden op zijn stoel. Dan kan jij rusten op het bed.’

De meisjes blijven hier bij mij.'

Hij draait zicht om en zegt tegen de twee meisjes:

'Uitkleden.'

'Waarom?' vraagt Bo.

'Begin er maar aan. Ik heb niets om jullie vast te binden en zonder kleren zullen jullie zeker niet vluchten, het is koud buiten.'

Ze beginnen zich uiteindelijk uit te kleden, hun bh en broekje houden ze aan.

'Nee, alles!'

Ze blijven protesteren, maar het helpt niet. Boris maakt van de gelegenheid gebruik om een paar foto's te maken van de meisjes. Pauli maakt zich kwaad en zegt tegen Boris.

'Geen foto's! Doe dat toestel weg, neem hun kleren mee naar je kamer. Vooruit maak dat je weg bent.'

Boris neemt hun kleren onder zijn linkerarm en Johnny met stoel en al onder zijn andere arm.

'Baas, wil je de deur eens opendoen.'

'Onnozel kiekeken doet het dan in twee keer! En jullie, allebei het bed in!'

Dat laten ze hun geen twee keer zeggen en duiken onder de lakens. Pauli gaat zitten in een zetel naast het bed en neemt zijn hoed af. Hij heeft nog een klein plukje haar vooraan op zijn kale kop staan.

De meisjes beginnen stilletjes te giechelen.

'Morgen zal je niet meer lachen wanneer ik Boris op jullie loslaat.'

Ze kruipen dicht bij elkaar in een lepelhouding.

Door de gaten in de versleten overgordijnen straalt een morgenzonnetje recht in de ogen van Bo. Ze knippert met haar ogen en realiseert zich waar ze is. Ze maakt Sofie stilletjes wakker. Deze kruipt nog dichter tegen Bo aan. En zegt:

'Ik heb in jaren niet zo goed geslapen, tussen jouw zachte borsten en je warme buikje, je zou er lesbisch van worden.'

'Ik heb geen zachte borsten! Die zijn hard en stevig en zwijg nu, hij slaapt nog.'

'Nee, hij slaapt niet, hij waakt!' zegt Pauli.

Terwijl hij recht staat en zijn hoed op zet.

Er wordt op de deur geklopt. Het is Boris met de kleren van de meisjes onder zijn arm.

'Waar is Johnny.'

'Die zit op het toilet, baas.'

'Je hebt de deur toch gesloten.'

'Nee, ik heb hem vastgebonden op het toilet.'

'Ga hem maar halen.'

Boris wil buiten gaan, maar doet de deur vlug terug dicht.

'Baas! Er staat een politiewagen op de parking!'

Door een spleetje van de deur ziet Pauli twee politiemannen op de parking.

Die hebben interesse voor een beschadigde pick-up. Hun wagen stond geparkeerd naast die van de meisjes maar die is weg.

Hij wil zeker spelen en stuurt Boris naar buiten om te vragen wat er aan de hand is. En zegt hem:

'Wanneer de politie vraagt waar onze wagen is, wijs dan de wagen van de meisjes aan. En zeker niet zeggen dat onze auto weg is.'

Hij heeft hem dit enkele keren laten herhalen, voordat Boris het vast had. Zelf blijft hij veilig binnen. En zegt tegen de meisjes:

'Eén kik en ik knal jullie overhoop.'

Boris gaat buiten, de politiemannen komen hem tegemoet.

'Mijnheer, is die pick-up van jou?'

Boris kijkt hen verwonderd aan.

'Nee, mijn wagen staat daar.'

'De bestuurder van de pick-up heeft deze nacht de telefooncel geramd, hier verder op de baan, maar die is spoorloos. Heb jij iets gehoord deze nacht?'

Boris schudt met zijn dikke kop. 'Nee.'

Verder stelt de politie geen vragen. Boris gaat terug binnen. Pauli wil weten wat er gezegd is:

'Iemand heeft met een pick-up de telefooncel in diggelen gereden, maar ze vinden hem niet.'

'Verdomme, die is er met onze wagen vandoor.' antwoordt Pauli.

'Dat kan niet baas, ik heb de sleutels in mijn zak.'

Hij is maar aan het zoeken in al zijn zakken, maar vindt ze niet.

'Ik denk dat ik die op de koffer heb laten zitten.'

'Stom kieken, maak dat je uit mijn ogen bent of ik doe je wat!' brult Pauli.

Na een half uur wachten doet de politie aanstalten om te vertrekken. Pauli houdt ze angstvallig in het oog.

'Ze zijn weg! Vlug alles inpakken, steek de vrouwen in de badkamer en doe de deur op slot. We nemen hun wagen we moeten hier zo vlug

mogelijk vandaan. We moeten onze wagen terugvinden mijn volledige voorraad drugs zit erin!

'Ja baas, wat doen we met Johnny?'

'Laat die maar zitten, die zit daar goed.'

Wanneer het veilig is lopen ze samen naar Sofie haar wagen en vertrekken richting Yosemite National Park.

'Baas, ik ben vergeten Johnny zijn broek uit te doen!'

In de badkamer zijn Bo en Sofie aan het zoeken hoe ze er kunnen uit geraken. Ze kijken naar elkaar en dan naar het smalle venstertje.

'Daar kan ik niet door, maar jij wel Sofie.'

Ze duwt het kleine venstertje open, met wat hulp van Bo lukt het Sofie om erdoor te kruipen. Tot ze halfweg is en met haar naakte buik op de vensterbank hangt te schommelen, begint ze te roepen:

'Bo, dat gaat zo niet ik ga op mijn hoofd vallen!'

Ze schuift terug de badkamer in, haar buik zit vol schrammen.

'Zie nu eens, ik ben al aan het bloeden, ik doe dit niet meer.'

'Ik heb een oplossing, we leggen de vensterbank vol met wc-papier.' zegt Bo.

Ze doen een tweede poging. Sofie klimt nu met haar benen eerst door het raampje, dat lukt tot ze halfweg is en achter zich een stem hoort.

'Moet er nog wc-papier zijn juffrouw?'

Het is de uitbater van het motel, op zijn dagelijkse inspectieronde. Dat had die man nog nooit meegemaakt. Een vrouw die uit een badkamervenster hangt te bengelen in haar blote kont. Hij kan zich niet inhouden van het lachen. Sofie kruipt terug naar binnen. En roept: 'We zitten opgesloten in de badkamer, wil je de deur gaan openen?'

Terwijl ze hun kleren aantrekken, blijft de uitbater maar kijken naar de jonge dames.

'Zou je wat beleefder willen zijn en je omdraaien terwijl we ons aankleden?'

'Dat zou ik kunnen, maar ik wil tot op het einde van dit schouwspel genieten.'

'Ga dan maar eens hiernaast kijken daar zal je nog wat vinden.' zegt Bo.

Wanneer hij in de kamer ernaast, de badkamerdeur opent komt hem een verschrikkelijke stank tegemoet. Johnny zit nog vastgebonden op de wc-pot. Met één hand nipt de uitbater zijn neus dicht en met de andere maakt hij Johnny los.